

36363, II, C, d

198/
1908

8.6.10

Zveličani Janez Francišek Klé

duhovnik

misijonske družbe sv. Vincencija Pavljanskega,

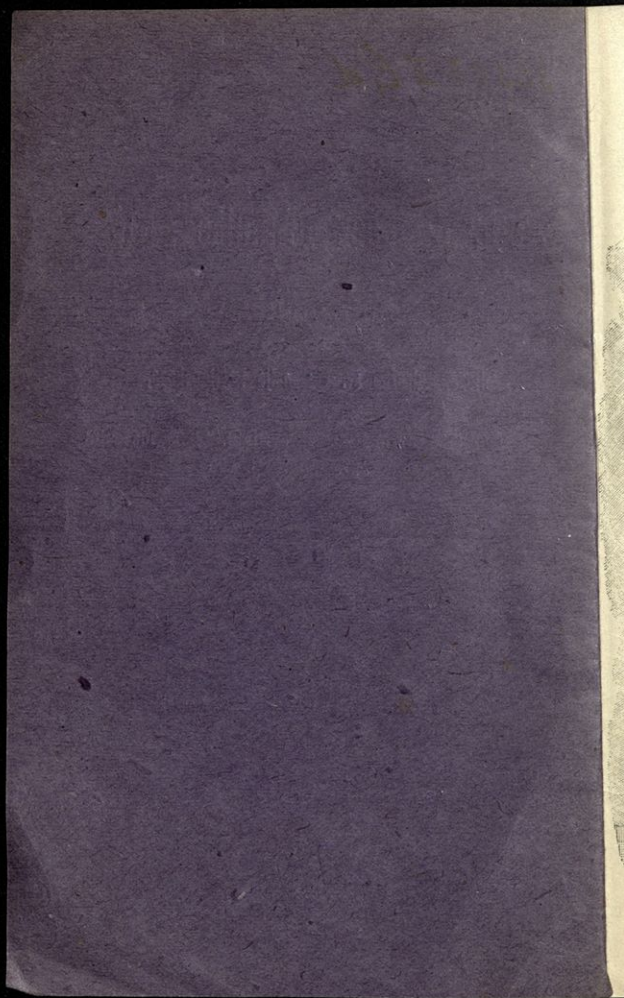
mučen na Kitajskem dne 20. februarja l. 1820., blaženim
prištet dne 27. majnika l. 1900.

Z dovoljenjem predstojnikov in kn.-šk. ljubljanskega ordinarijata.

Ljubljana 1901.

Založila misijonska družba.

Št. 1635.

Potrdimo in dovolimo da se sme dati natisniti.

Kn.-šk. ordinarijat Ljubljanski

dne 9. maja 1901.

J. Flis,
gen. vikar.

Zveličani Janez Francišek Klé

duhovnik

misijonske družbe sv. Vincencija Pavljanskega,

mučen na Kitajskem dné 20. februarija l. 1820., blaženim
prištet dné 27. majnika l. 1900.

Z dovoljenjem predstojnikov in kn.-šk. ljubljanskega ordinarijata.

Ljubljana 1901.

Založila misijonska družba.

Zveličani Janez Frančišek Kie

duhovnik

misijonske družbe sv. Vinnencija Pavlanskega

umrli na Kitajskem dne 20. februarja l. 1820. blazson

prisel dne 27. maja l. 1800

3. dovoljenje predložiti in na 4. ljubljanske ordinarijate

Ljubljana 1801

Tiskarja J. Blasnikova tiskarna v Ljubljani.

I. Mlada leta zvel. Frančiška.

Letos se je obhajala dné 27. majnika pri sv. Petru v Rimu slovesnost, ki je napolnila z veseljem vsakega zavednega katoličana. Sv. oče so namreč ta dan proglasili za blažence 77 mučencev, ki so v prvi polovici tega stoletja v vzhodni Aziji, v Tonkingu in na Kitajskem, svojo kri prelili za Kristusa. Zopet se je pokazalo, da ima naša mati sv. katoliška cerkev še vedno junaških sinov, pripravljenih, dati za najdražjo svetinjo, za sv. vero, če je treba, tudi kri in življenje.

Med novimi blaženci je tudi Frančišek Klé,¹⁾ duhovnik misijonske družbe sv. Vincencija Pavljanskega.

Zv. Frančišek Klé, ali s polnim imenom Janez Frančišek-Regis Klé, je bil rojen na

¹⁾ Po francosko: Clet.

Francoskem, v mestu Grenóbl, dné 19. velikega srpana l. 1748. Bog mu je bil naklonil neprecenljivo srečo, da je imel pobožne krščanske stariše. Oče, Cezar Klé, in mati Klavdina sta dobro vedela, da je njihova prva dolžnost, skrbeti seveda za zveličanje lastne duše, a takoj potem skrbeti za pravo krščansko vzgojo svojih otrôk. Bog jima jih je dal petnajst, med njimi je bil naš Frančišek deseti. Eden njegovih bratov je vstopil v red kartuzijancev, ena sestra pa h karmeličankam. Frančišek je postal misijonar in mučenik Kristusov.

O mladosti našega blaženca nimamo sicer natančnejših poročil; ali iz poznejšega njegovega nedolžnega življenja in skrbne krščanske vzgoje se dá sklepati, da je preživel mlada leta v cvetoči nedolžnosti. Jasni, mirni pogled njegovih oči, in neka otroška veselost in odkritosrčnost, ki sta mu sijala o poznejših letih vedno z obličja, so živa priča, da te lepe duše niso pač nikoli burili valovi nerednih strasti.

Z veliko vnemo se je oprijel že v zorni mladosti učenja. Kakor v pobožnosti se je odlikoval tudi po pridnosti in nadarjenosti med vsemi svojimi součenci. Posebno je bil na glasu, da je dober latinec. Ob enem pa je v njegovem srcu zorela od dné do dné bolj lju-

bezen do duhovskega stanu. Ko je skončal latinske šole, je stopil brez obotavljanja v veliko veselje svojih pobožnih starišev v bogoslovje in kmalu potem, 6. marca l. 1769. v misijonsko družbo sv. Vincencija Pavljanskega v Lijonu, kjer so pobožnega in nadarjenega mladeniča z veseljem sprejeli. Po dveletnem novicijatu stori 18. marca l. 1771. tri redovne obljube vednega uboštva, vednega devištva in vedne pokorščine pod duhovnim poglavarjem. Dve leti potem, dné 27. marca l. 1773. doseže naposled, po čemer je hrepenel že od mladih nog, namreč red sv. mašniškega posvečenja.

II. Mašnik v domovini.

Predstojniki zv. Frančiška so dobro poznali njegovo pobožnost, njegovo izvanredno učenost in njegovega zgodaj nenavadno razvitega in treznega duha. Zato ga pošljejo kmalu po mašniškem posvečenju kot učitelja bogoslovja v duhovsko semenišče v Anesi.¹ Petnajst let je učil in vzgajal mladi duhovski naraščaj anesiške škofije v vedi in pobožnosti. Vse ga je ljubilo in čislalo ne samo zavoljo njegovih čednosti, ampak tudi zavoljo njegove učenosti.

¹ Annecy.

Učenci in prijatelji so mu zato nadéli v nedolžni šali ime: „živa knjižnica“. Vse to pa ni prevzelo našega mučenca, ostal je vedno — ponižen misijonar.

Če so ga pa zunanji duhovniki imeli v velikih čislih, so ga spoštovali tembolj sobratje, misijonarji, ki so imeli njegove lepe zglede vsak dan pred očmi. To spoštovanje in zaupanje so mu skazali posebno l. 1788. s tem, da so ga poslali v Pariz kot zastopnika lijonske provincije k volitvi novega vrhovnega predstojnika cele misijonske družbe. Klé je šel tje, ali nazaj se ni več vrnil. Novi vrhovni predstojnik je brzo spoznal, kakšen biser se skriva pod ponižnim vedenjem preprostega misijonarja, in naš blaženec je moral ostati v Parizu kot vodja novincev.

Leto dni je poučeval bodoče misijonarje v čednostih in v pravi pobožnosti z besedo in lepim zgledom. Kar bruhne v Parizu glasovita francoska revolucija na dan. V noči 12. julija 1789 pridere kakih 4000 vstajnikov nad mirno misijonsko hišo sv. Lazarja,¹ in pograbijo vse kar se dá odnesti, kar pa ne, razbijejo na

¹ Tako se je zvala poglobitna hiša misijonske družbe v Parizu; odtod se imenujejo misijonarji tudi lazaristi.

drobne kosé. Misijonarji se razkropé na vse strani. Pozneje se sicer zopet snidejo, toda zv. Frančišek takoj izprevidi, da so misijonski družbi na Francoskem dnevi sešteti. Zato poprosi predstojnike, da mu dovolijo na Kitajsko, kjer si je upal več storiti v čast božjo, kot domá. Če bi bilo le še količkaj upanja, da ostane družba, bi ga predstojniki nikdar ne bili pustili iz domovine; tako pa mu dovolijo, dasi s težkim srcem, česar je prosil.

Z nepopisnim veseljem je navdala gorečega misijonarja ta novica, da sme med nevernike. „Naposled so moje želje izpolnjene“, tako je pisal takrat svoji sestri — stariši so mu bili že pomrli —, „jaz sem presrečen. Z Bogom, draga sestra, če se tukaj na zemlji ne vidimo več, s tem večim veseljem kedaj v nebesih. — Ne rečem, da mi ni nekoliko težko pri srcu, zapustiti domačo zemljo; toda božja volja je, to je moje geslo.“ Dné 2. aprila l. 1791. je odplul z dvema drugima misijonarjema čez morje na Kitajsko.

III. Misijonar na Kitajskem.

Nekako pol leta je trajala vožnja po morju. Ko pride v vzhodno Azijo, ga tamošnji

predstojniki takoj pošljejo na Kitajsko v deželo Kiang-Si. Po mnogih nevarnostih je došel čez trideset dni v omenjeno deželo; kajti takrat je bilo še pod ostrimi kaznimi prepovedano vsakemu Evropejcu, prestopiti kitajsko mejo. V Kiang-Si je bila peščica kristijanov, ki pa so bili že več let brez duhovnika, brez službe božje, in zaradi tega popolnoma zanemarjeni. In ti zanemarjeni kristijani poleg tisoč in tisoč poganov, ki naj bi jih naš misijonar tudi spreobračal k veri Kristusovi! Kako velikansko delo! Ob enem se je moral privaditi čudnim kitajskim šegam in navadam, učiti se je moral težkega kitajskega jezika, katerega pa ni imel nikoli, kakor sam pravi, do dobra v oblasti. Ali česar jim ni mogel z jezikom dopovedati, to je tem bolj oznanovalo neprestano njegovo sveto življenje.

Nekoliko črez eno leto je ostal v Kiang-Si, potem pa ga pošljejo predstojniki v deželo Hu-Kuang. Tu je ostal potem vedno do svoje svete mučeniške smrti. V Hu-Kuangu iste težave kot poprej; da, še večje, kajti veliko več kristijanov mu je bilo tukaj v skrb izročenih, in vsi so bili razkropljeni sem in tje po neizmerno razsežni deželi. Ali goreči misijonar se loti dela z vso vnemo. Neprenehoma je bil

na petu od ene krščanske občine do druge. Tu je potem pridigal, sv. zakramente delil, in tolažil revne, od poganov zaničevane kristijane. Velikokrat je presedel po devet ali deset ur na dan v izpovednici. Ko je vse obhodil, se je zopet umaknil za nekaj časa v svoj „slamnati grad“, kakor je šaljivo imenoval borno kočico, kjer je stanoval še z dvema drugima kitajskima misijonarjema. Tu je z molitvijo klical božjega blagoslova na svoje delo in se potem zopet podal med svoje razkropljene ovčiče.

Bog je pa tudi obilo blagoslovil trud in molitev apostolskega moža. „Kar dela misijonar Klé“, tako je pisal enkrat njegov škof, „je res pravi čudež. Njegova bistra preudarjenost in neutrudna gorečnost za zveličanje duš ste znani vsepovsodi, ni mi jih treba še posebej hvaliti . . . Njega res odkrito in s celim srcem spoštujem. Bog daj, da bi imel le dvajset takih misijonarjev še, kot je on, potem bi se vse moje skrbi spremenile v veselje.“

Res, zv. Frančišek je bil pravi apostol svojim kristijanom, ali krasile so ga tudi apostolske čednosti. Zase je živel skrajno revno. Kar je le mogel, je razdal ubogim svojim vernikom. Kakor nekdanj božji Zveličar, je imel

tudi on posebno ljubezen in veselje do otrôk. Skrbno jih je poučaval in odgajal; nekateri teh njegovih gojencev so postali pozneje celo mašniki. Posebno so se mu smilili ubogi poganski otroci, in kar se je dalo, je storil, da v smrtni nevarnosti ne bi umrli brez sv. krsta. Bog sam vé, koliko teh revčkov je bilo po njegovem prizadevanju še pred smrtjo krščenih!

Neprestani napor apostolskega delovanja so pa tudi njegovo zdravje vidno podkopavali, in bolezen za boleznijo mu je slabila telesne moči. Goreči delavec v vinogradu Gospodovem pa ni dosti maral za to; vsaj je potrebovalo toliko vernikov njegove dušne pomoči! Ko so mu pozneje poslali še par misijonarjev-pomočnikov, in njega postavili za njihovega predstojnika, bil je svojim sobratom vedno pravi oče. Najtežja dela je sam prevzemal, in dasi velikokrat ves zdelan od obilih trudov in skrbi, je bil vendar zmeraj vedrega obraza in prijaznega vedenja do vseh. Da ni omagal v tolikih naporih, ga je morala podpirati posebna božja pomoč. To nebeško pomoč pa je zajemal iz nepretrgane molitve. Kedarkoli je imel le količkaj časa, porabil ga je za molitev. Molitev, posebno pa češčenje Matere božje, je priporočal tudi drugim ob vsaki priliki. Molitev je bila

njegovo krepilo, z molitvijo je netil v svoji duši bolj in bolj ogenj božje ljubezni. In prav iz te božje ljubezni je tudi vzniknila v njegovem srcu goreča želja, da bi mogel svojo kri preliti za Kristusa. Ta želja je naposled prevzela celo njegovo srce in posebno proti koncu njegovega življenja ga ni bilo dné, da ne bi prosil Boga milosti mučenstva.

Kristijani so neizrečno spoštovali in ljubili svojega duhovnega očeta. Njegovi molitvi so pripisovali prav posebno moč. Če je nastopila suša, ali če so jim pretile druge nesreče, prišli so k očetu Lié-ju (tako so ga Kitajci po svoje imenovali) in ga prosili, da bi molil zanje, češ, vsaj Bog njemu nič ne odreče. Mnogi čudežni dogodki so vcepili kristijanom in poganom trdno prepričanje, da ga je Bog obdaril s posebnimi milostmi.

Ko se je nekoč vračal iz neke oddaljene krščanske občine, prežali so nanj na potu pogani, da bi ga oropali. Ali ko se jim približa, se začudijo, ko ga vidijo par pedi od tal povzdignenega in vsega obsijanega od neke lepe čudovite luči. Zločince obide strah in pobegnejo.

Razsvitljen od Boga je večkrat bral v srcu kristijanov najbolj skrite misli in nakane, vzlasti

če je hotel kdo kaj zlega storiti. Vse to in mnogo drugih čudežnih dogodkov je navdajalo kristijane z nekim svetim spoštovanjem do zv. Frančiška, ali njegova ljubezniva prijaznost mu je pridobila tudi srca vseh. Le nekaj jih je z žalostjo navdajalo, namreč pogosto njegovo prerokovanje, da bo moral umreti mučeniške smrti.

Ko je enkrat daroval sv. mašo, ste prileteli dve ptici in prepevajoč in žvrgoleč obletavali majhno misijonsko kapelico. Črez nekaj časa sfrčite v kapelico. Po končani sv. maši jih misijonar ujame, zapré v majhno kletko in reče prisotnim kristijanom: „Poglejte, to je podoba o meni! Kakor sem jaz te dve ptičici ujel in zaprl, tako bodo tudi mene ujeli, zaprli in k smrti obsodili!“ In res se je bližal čas, ko je zvesti služabnik Kristusov imel doseči najlepše plačilo za svoje trude in napore, namreč milost mučenstva.

IV. Trpljenje in smrt.

Pravega miru kitajski kristijani niso imeli več nekako od l. 1750. naprej. Vsako hudobno obrekovanje je bilo zadosti, da so jih jeli preganjati. Kakor hudournik so potem pogani prihruli nad krščanske vasi in z ognjem in mečem

vse razdejali. Kristijane so morili ali pa jih izganjali iz dežele med Tatare, katerim so morali kot sužnji služiti. Včasih se je nevihta zopet plegla, a le za malo časa. Tudi ni bilo preganjanje vselej po celem Kitajskem, ampak včasih le po nekodi, včasih zopet po celi državi.

Do leta 1812. ni bilo v Hu-Kuangu še posebne sile; ali tega leta je tudi tu zavrelo med pogani. Mnogo so trpeli ubogi kristijani. Frančišek Klé se je mogel preganjanju še za časa odtegniti, ali hišico, cerkev in šolo so preganjavci porušili in misijonarjem vse ugrabili, kar so dobili. To pot je torej blaženi Frančišek še ušel nevarnosti. Bog ga je hotel še osem let ohraniti v dušni prid ubogim kitajskim kristijanom in ga ob enem z vedno težjimi križi utrditi za zadnji boj, za mučenstvo.

Najprej so ga hudobneži hudo obrekli pri njegovem škofu; ta ga je precej ostro očitno karal in mu odvzel mnogo prej podeljenih posebnih pravic. Služabnik božji ponižno pové resnico o dotični stvari, potem pa ostane popolnoma miren in molči. Kmalu škof spozna, da je obrekovalcem prenašlo verjel in Frančišku zopet vrne prejšnje spoštovanje in tudi vse odvzete pravice.

Dve leti pred smrtjo Bog odzame Frančišku najboljšega misijonarja in sodelavca. Tudi ta udarec je hudo zadel gorečega, za zveličanje duš tako vnetega misijonarja.

Vzlasti pa so ga obiskavale vedno pogostejše dolgotrajne mučne bolezni, ki so kaj naglo rušile rahlo njegovo zdravje. Zadnje dve leti ni mogel zaradi tega nič več obiskovati svojih ljubljenih kristijanov.

Vsi ti križi pa nikakor niso mogli kaliti dušnega miru hrabremu vojščaku Kristusovemu. Vsaj je dobro vedel, da je trpljenje le znamenje posebne ljubezni božje do človeka. Znane so mu bile besede sv. Vincencija : „Da ima Bog s kakšnim človekom posebne namene, se spozna najlože po tem, če mu pošilja nadlogo za nadlogo, trpljenje za trpljenjem.“ In da je Bog imel sè zvestim svojim služabnikom res posebne namene, se je kmalu pokazalo. Dne 14. majnika l. 1818. je prišla nad Peking, glavno mesto kitajskega cesarstva, strašna nevihta. Ploha je lila z neba in gosta tema, razsvitljena le pretrgoma od žarečih bliskov, je obdajala vse naokrog. Praznovernim poganom je bila ta nevihta znamenje grozних pretečih božjih kazni in kmalu so uganili v svojem sovrastvu do kristijanov, da so vsega edino le

kristijani krivi. Takoj se je začelo neusmiljeno preganjanje, to pot najprej v Hu-Kuangu, kjer je bival Frančišek Klé. Enega njegovih kitajskih sobratov, misijonarja Kena, so pogani ujeli; izdal ga je neki odpadnik. Frančišek Klé se je nekaj časa skrival po gozdih in votlinah, in ko se ni v Hu-Kuangu več varnega čutil, pobegnil je v temni noči v sosedno deželo Ho-nan. Neka krščanska družina ga je tu sprejela pod streho in rešil bi se svojih sovražnikov, da se ni našel tudi zanj Judež, izdajavec.

Ko ga namreč niso mogli v Hu-Kuangu v pest dobiti, dasi ga je tam iskalo 300 do 400 vojakov in drugih poganov, obljubil je sodnik tistemu, ki bi ga našel, 1000 taelov, po naše nekaj manj ko 8000 kron, in po vrhu še dobro vladno službo. To je podžgalo skope Kitajce in res, kmalu so mu bili na sledu.

Bilo je 16. junija 1819, na praznik svete Trojice proti jutru. Frančišek Klé je še mirno spal, ko se mu prikaže v sanjah belo oblečen mladenič, ki ga dvakrat po imenu pokliče in reče: „Biriči gredó! Vstani!“ Ko se ne zbudi, prime ga mladenič za roke in vleče iz postelje rekoč: „Biriči so tukaj in ti spiš!“ Klé se zbudi, vstane in zahvali svojega angelja variha,

ki ga je tako v sanjah opomnil na pretečo mu nevarnost. Z veliko pobožnostjo služi potem sv. mašo; po sv. maši se hitro preobleče v kitajskega krošnjarja in hoče bežati. Ali vas je bila že zasedena od sovražnikov. Izdajavec, hudoben in zvit Kitajec, nekdanj njegov učenec, se mu približa. Klé ga takoj spozna, in mirno ogovori, kakor nekdanj Zveličar Judeža: „Priatelj, po kaj si prišel?“ in z milo prijaznostjo pristavi: „Smiliš se mi.“ — „Zakaj se jaz tebi smilim?“ zavpije hudobnež, potem se obrne h biričem in pravi: „Ta je, ki ga iščete!“ — Poganska druhal se takoj vrže nad častitljivega starčka — Klé je bil takrat star blizu 71 let —, ga uklene v težke verige in odpelje njega in mnogo drugih kristijanov najprej v bližnje mesto dežele Ho-nan, v Kaj-fung-fu. V teh dveh mestih so ga vlačili od sodnika do sodnika. Povsodi so ga surovo mučili. Večkrat je dobil po licih po trideset silnih udarcev s kratkim usnjatim bičem. Kri mu je tekla s krvavih lic in močila revno strgano obleko. Potem je moral po tri ali štiri ure klečati z golimi koleno na železnih verigah. Mučenec je ostal vedrega obraza. Nobene pritožbe ni bilo slišati iz njegovih ust. Le nekemu grozovitemu sodniku je enkrat mirno rekel: „Brat moj, zdaj ti mene

sodiš, črez malo časa pa bo moj Bog tebe sodil.“ Pozneje se je pokazalo, kakor bomo kmalu videli, da mu je mučenec prerokoval.

Mirno je torej trpel zv. Frančišek vse močče grozovitosti. Moč je zajemal, kot vedno v molitvi. Včasih je prečul klečé cele noči v molitvi. Mesec dni potem so ga poslali v Hu-Kuang. Kot najhujšega zločinca so ga imeli na potu zaprtega v veliki leseni gajbi. Roke, noge in vrat je imel uklenjene v težke verige. Ves čas je moral mnogo trpeti od svojih mučiteljev. Ves s krvjo oblit in silno izmučen je tako prišel v glavno mesto Hu-Kuanga, v U-čang-fu. Tu je imel vsaj to tolažbo, da je bil v ječi skupaj s svojim že prej ujetim sobratom Kenom; tudi več drugih kristijanov je bilo zaprtih v isti ječi. Kot nekdanj jim je Klé tudi zdaj pridigal, jih spodbujal k stanovitosti in izpovedaval. Bog jim je skazal tudi to veselje, da je prišel skrivaj neki kitajski duhovnik v ječo in jim prinesel sv. obhajilo. Spoznavavci sv. vere so ob toliki sreči od veselja jokali. Še večkrat jim je prinesel angeljskega kruha, ki naj bi jim dajal moči v bridkem trpljenju.

Kedar so jih pripeljali pred sodnike, je zv. Frančiška silno v srcé bolelo, če je videl,

da tovariše mučijo. Ko so enkrat rabelji močno topli misijonarja Kena, jim je zaklical: „Zakaj bijete njega? Če je kdo kaj kriv, sem to samo jaz!“ Tu zareži nad njim sodnik: „Ti si zaslužil smrt! Toliko ljudi si nam premotil sè svojo vero! Cesar hoče tvojo smrt!“ „Hvala Bogu!“ vzklikne Frančišek.

Ko je enkrat drugega sodnika prosil, naj raje njega bijejo, ne pa misijonarja Kena, bil je ginjen celo poganski sodnik. „Takih ljudi še nikoli nisem videl“, je rekel. „Bog bi me kaznoval, če bi temu človeku prizadel tudi najmanjše zlo!“

Iz ječe je pisal častitljivi starček in mučenec na različne kraje več pisem. Vsa ta pisma nas živo spominjajo pisem sv. Janeza: podoben duh ljubezni, ponižnosti in krotkosti veje iz vsake besede, kot iz pisem sv. evangelista. Spoštovati so ga naposled začeli celo sodniki, in želeli so ga oprostiti. Ali mučenec je bil prepričan, da bo umrl za Kristusa. „Kristus je meni življenje in smrt dobiček“,¹ te besede sv. Pavla so mu bile skoro vedno na jeziku.

¹ Filip 1, 21.

Naposled je res prišla cesarska obsodba, ki se je glasila, da morajo Evropejca Lié-ja na križ privezati in z vrvjo zadaviti, češ, ker je toliko Kitajcev pohujšal z oznanovanjem tuje vere.

Ko 18. februarija l. 1820. pridejo rabelji v ječo in mu naznanijo cesarsko obsodbo, mu zažari lice nepopisnega veselja in nebeška radost mu zasije iz jasnih očíj. Jokajoče kristijane tolaži rekoč: „Ne jokajte zavaljo mene, ampak veselite se z menoj, vsaj smem umreti za Kristusa! Vas bodo izgnali iz dežele; ostane le zvesti v ljubezni do Boga in neomahljivi v veri!“ Ko ga silijo, naj se obleče v praznično obleko, odvrne v svoji ponižnosti: „Ne, kot spokornik hočem umreti v slabi strgani obleki!“ Misijonar Ken mu podeli še enkrat sv. odvezo, potem mučenec še enkrat blagoslovi jokajoče kristijane in odpeljejo ga.

Na morišče je šel veselo, kakor bi šel na ženitnino. Ko pridejo zunaj mesta, kjer je že stal pripravljen križ, prosi rabelje, da bi smel še nekoliko pomoliti. Ko mu dovolijo, poklekne. Par trenutkov se zatopi v gorečo molitev. Nato vstane in s prijaznim obrazom reče: „Zvežite me!“ Rabelji ga privežejo na križ, mu vržejo vrv okoli vratu, dvakrat po-

tegnejo zadrgo in zopet popusté, potem še enkrat, kri bruhne mučencu iz ust in njegova čista sveta duša splava v božji raj. Nebeška radost sije iz njegovega obličja, kakor bi je obsevala nebeška luč, v katero se je ravnokar vtopila njegova blažena duša.

Na zemlji je preživel 71 let in pol, od teh 28 in pol na Kitajskem.

Bog je proslavil svetega mučenca z mnogimi čudeži med kristijani, med pogani pa se svojo kaznujočo pravico. Malo po smrti mučencevi je bil sodnik, kateremu je bil zveličani Francišek pretil z božjo sodbo, od cesarja v strašno smrt obsojen: živega so ga sežagali in posamezne kose v vodo pometali. — Tudi cesarja je kmalu zadela božja kazen. Ko je bil blaženi Klé še v ječi, rekel je nekega dne enemu svojih kristijanov: „Zdaj mene sodijo, ali cesar sam bo moral tudi kmalu pred večnega sodnika, kajti mera njegovih hudobij je prikipela do vrha!“ Pol leta po smrti mučenca Kristusovega je res cesarja strela ubila in sicer na tako strahovit način, da se je jasno videla kazen božja. — Izdajavca so našli čez par let mrtvega na polju, po sredi razpočenega: kristijani so se nehoté spomnili na Judeža Iškarijota. Tudi malovredne izdajav-

čeve stariše je zadela božja pravica: oče si je v hudi bolezni kakor stekel jezik odgriznil; mati si je v enaki bolezni vse prste pogrizla. Strmeč so pogani govorili: „Le pogledjte, kako žalostno so tisti poginili, ki so kristijane preganjali! Odkar so umorili starega Lié-ja, nimamo več dobrih letin, ampak nesreča za nesrečo nas zadeva!“

Kristijani pa so dobili novega priprošnjika v nebesih. Kar nič niso dvomili o tem, da jim zdaj njihov duhovni oče z nebes še veliko bolj pomaga, kot nekdam na zemlji. Mnogi čudeži, ki so se godili na priprošnjo blaženega mučenca, so jih utrjevali vedno bolj v zaupanju do njega. Spomin njegov jim je ostal svet. Še dolgo let pozneje so jim vselej stopile solze v oči, če je beseda nanesla na očeta Lié-ja.

Priporočajmo se tudi mi zveličanemu Frančišku z velikim zaupanjem! Kristus posebno rad usliši priprošnjo takih, ki so jih sv. oče ravnokar prišteli med blažene ali svetnike, kakor bi hotel tako potrditi sodbo svojega namestnika na zemlji. Priporočajmo zv. mučencu, ki je umrl za sv. vero, tudi svojo milo domovino, da se tudi pri nas sv. vera bolj in bolj oživlja in na veke ohrani! Priporočajmo mu

celo sv. katoliško cerkev, da jo Bog brani in vodi med burnimi valovi, ki jih valé proti njej peklenške moči in kratkovidni, hudobni svet! Priporočajmo mu posebno obilne milijone poganskih Kitajcev in spreobrnjenje vseh nevernih ljudstev, da bo tako vsa zemlja poslušala glas Kristusov, in „bo en hlev in en pastir.“ (Jan. 10, 16.)

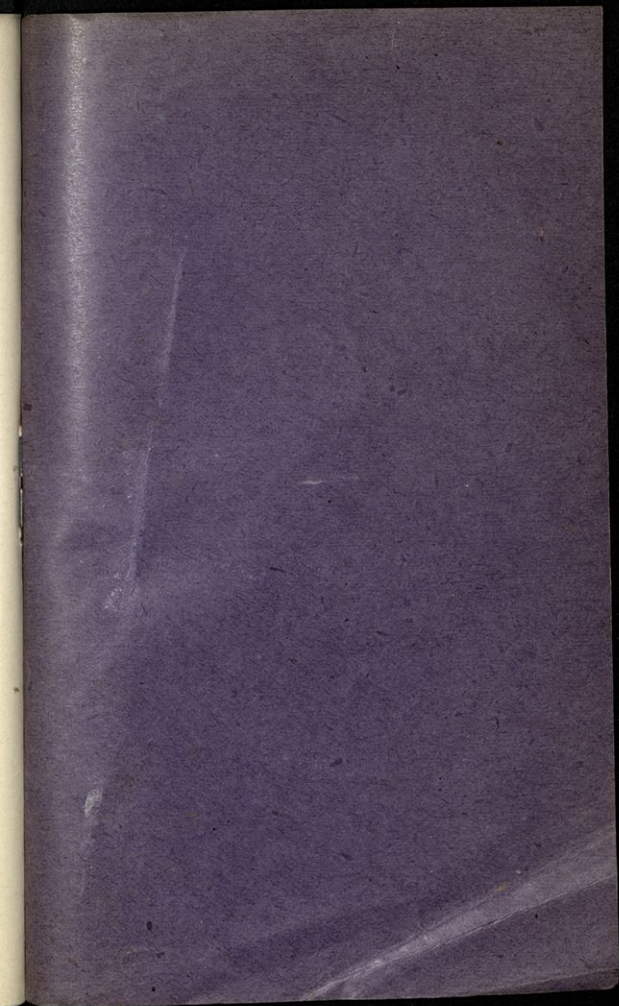
Molitev k blaženemu Frančišku Klé-tu!

Molimo.

O Bog, ki si blaženega Frančiška po dolgotrajnem delovanju za izveličanje duš s slavo mučeništva ovenčal: podeli milostljivo, da bomo po njegovi priprošnji in njegovem zgledu tebi zvesto služili in večno plačilo prejeli.

Po Gospodu Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, ki s teboj živi in kraljuje od vekomaj do vekomaj. Amen.

Tiskala J. Blažnikova tiskarna v Ljubljani.

